

HỒI 33

BÍ MẬT VẤN BAO TRÙM

Những đường mây ngang đã giang rõ ở phương đông, ánh mặt trời đỏ bầm bầm đã xô dạt bóng đêm ra sau núi. Cảnh vật rừng cây vẫn còn hầy lờ mờ...

Bạch Phi Phi ngồi gục đầu như khoanh tròn thân mình lại, nàng cắn cắn tay áo nhìn theo bóng Trầm Lãng đang xục xạ giữa bãi tro tàn...

Trầm Lãng tìm xem rất kỹ, có lẽ một viên sỏi nhỏ cũng không qua mắt được.

Chu Thất Thất ngẩng mặt nhìn trời trong dáng sắc trầm tư, nhưng cứ mỗi một cái nhìn của Bạch Phi Phi về phía Trầm Lãng, là nàng cắn môi mạnh hơn một chút.

Ngay lúc đó Kim Vô Vọng xung xắn đi lại vẻ mặt hẩn rấn xanh...

Chu Thất Thất hỏi ngay:

- Kim Bất Hoán đâu?

Kim Vô Vọng ngập ngừng:

- A... a....

Chu Thất Thất hỏi dồn:

- Anh... anh giết hẩn rồi à?

Kim Vô Vọng lặng thinh một chút rồi nói thật chậm:

- Tôi thả nó rồi.

Chu Thất Thất trở mắt:

- Anh... anh thả hẩn? Hừ, hẩn đã bao nhiêu lần âm mưu hãm hại anh, sao anh lại thả hẩn? Để hẩn sống sẽ không biết bao nhiêu người lại phải khổ, phải chết vì hẩn nữa...

Chợt nghe Trầm Lãng cười:

- Tôi biết thế nào Kim huynh cũng thả hẩn mà.

Trầm Lãng ra tới và nói tiếp:

- Kim Bất Hoán đối với Kim Vô Vọng tuy có bất nhân, nhưng Kim Vô Vọng đối với Kim Bất Hoán không thể là bất nghĩa. Tôi là Kim huynh, tôi cũng phải thả hẩn thôi.

Kim Vô Vọng nở nụ cười buồn:

- Đa tạ sự cảm thông...

Từ lâu, bao nhiêu sự đối xử tốt của Trầm Lãng, Kim Vô Vọng không bao giờ hé miệng tạ ân. Bây giờ sỡ dĩ hẳn nói ra bằng lời là vì quá cảm kích sự thông cảm sâu xa của Trầm Lãng...

Thông cảm sâu xa được một con người, nhất là con người không bao giờ phát lộ tình cảm như Kim Vô Vọng, là một việc thật khó. Mà cảm kích sự cảm thông đó, có khi người ta xem còn quý hơn việc cứu lấy sinh mạng nữa. Kim Vô Vọng quý chuyện đó hơn ai hết, nhưng hẳn cũng chỉ bộc lộ tới mức tối đa bằng hai tiếng đa tạ mà thôi.

Chu Thất Thất ngó Kim Vô Vọng rồi lại ngó Trầm Lãng, nàng lắc đầu:

- Đàn ông các anh có lúc thật hiểu không nổi.

Trầm Lãng cười:

- Nhưng có lẽ còn dễ hiểu hơn đàn bà.

Mỗi người hiểu một cách khác nhau, một lúc thật lâu, Kim Vô Vọng hỏi:

- Trong đám tro tàn này có mò thêm được manh mối gì không?

Trầm Lãng nói:

- Tìm mấy lượt chưa thấy gì, tuy vậy ngay bây giờ cũng không dám nói sớm...

Không đợi Kim Vô Vọng nói, Trầm Lãng hỏi luôn:

- Kim huynh định đi về đâu?

Kim Vô Vọng ngẩng mặt nhìn trời lẫm bẫm:

- Đi về đâu... hướng về đâu...

Và hẳn vùng nói lớn:

- Trầm huynh, cuộc đời tôi đã gắn liền vào cuộc đời anh rồi, còn gì phải hỏi nữa?

Trầm Lãng hơi mừng, nhưng lại e dè:

- Nhưng... nhưng mối tình đối với người cũ...

Kim Vô Vọng mím môi:

- Chẳng lẽ tôi không được có suy nghĩ như Dương Đại Lực.

Trầm Lãng nghiêm giọng:

- Được Kim huynh tương trợ, Trầm Lãng này không còn có sự vinh hạnh nào bằng nữa... Và nhất là đại sự nhất định sẽ thành công... Kim huynh, đệ sẽ nguyện dù phải chết cũng không làm cho Kim huynh thất vọng.

Hai người nắm chặt lấy tay nhau, ánh mắt họ thay thế cho muôn ngàn tâm sự...

Chu Thất Thất hỏi:

- Bây giờ định sao đây?

Trầm Lãng nói:

- Trước nhất phải đi tìm ông anh rể cô. Số vàng đó nhất định không để lọt vào tay Vương Lâm Hoa được.

Chu Thất Thất mừng quá:

- Anh... anh...

Nàng đeo lấy cổ Trầm Lãng, nói lớn:

- Vậy là chuyện của tôi anh cũng đều lo lắng chứ có bỏ đâu....

Giọng nói tiếng cười của nàng làm cho ánh nắng ban mai càng thêm rạng rỡ, nhưng tuyết vẫn xuống nặng, tuyết của tháng đông trong rừng núi càng lúc càng nặng nề, càng xám thêm lên...

Gió sáng từng cơn buốt thịt, Chu Thất Thất cắn răng, vành môi hồng thắm bắt đầu nhợt nhạt, nhưng nàng cố giữ cho khỏi run, bên ngoài vóc dáng yếu mềm, cô gái họ Chu có một ý chí kiên quyết lạ thường.

Kim Vô Vọng nhìn nàng, ánh mắt lạnh lùng của hấn chợt pha màu chua xót... Hấn chua xót cho cô gái khác: Bạch Phi Phi. Và hơn ai hết, hấn cũng thầm thương hại cho Chu Thất Thất, một cô gái mà ý nghĩ hành động luôn ương ngạnh, luôn luôn tỏ ra cứng cỏi nhưng chính trong đáy tâm nàng, cũng giống như thân thể của nàng, mềm yếu hơn ai hết. Trái lại Bạch Phi Phi, không có một hành động nào tỏ ra cứng mạnh, nhưng chính cô gái này có sức chịu đựng vô song, nàng có đủ sức chịu đựng những gì bất hạnh trong đời nàng....

Hai người con gái trời xui gặp nhau trong ân nghĩa, nhưng lại cùng chung sống trong hoàn cảnh trái ngược... Hai người có tâm sự giống nhau, mà lại khác nhau. Họ cùng tốt với nhau, nhưng lại cùng khó chịu vì nhau.

Bạch Phi Phi từ trước đến sau luôn luôn cúi đầu. Không biết nàng có phải vì không dám nhìn đến cái vui mừng của Chu Thất Thất, hay là nàng không dám ngẩng mặt nhìn Trầm Lãng.

Nàng tự hiểu rõ thân phận của mình, nàng biết bản phận của nàng là do người khác, phải tuân theo người khác an bài. Nàng không bao giờ mong mỗi người khác nghĩ đến, chiếu cố đến...

Cho dù đói khát, mệt mỏi, lạnh run, nàng cũng cứ cúi đầu chịu đựng, nàng không muốn một ai nhìn ra sự thống khổ của mình.

Kim Vô Vọng khẽ thở ra:

- Thôi, chúng ta xuống núi.

Chu Thất Thất reo lên:

- Phải rồi, xuống đi chứ.

Lúc mà nàng vui vẻ, thì bất cứ chuyện gì nàng cũng quên hết, và luôn luôn dễ chiều theo người khác, nàng đưa tay định kéo Trầm Lãng, nhưng Trầm Lãng đã đi lại trước mặt Bạch Phi Phi.

Tay chân Bạch Phi Phi đã lạnh cóng chính nàng đang không biết làm sao có thể đi được một khoảng đường khắp khềnh cheo leo từ đây xuống núi, chợt thấy Trầm Lãng đi tới đưa tay...

Nàng hết sức cảm kích, hết sức vui mừng, nhưng đồng thời nàng run rẩy... Cánh tay Trầm Lãng đưa ra, cánh tay mà tự đáy lòng nàng mong đợi, nhưng nàng vẫn không

dám đón nhận, nàng e dè liếc về phía Chu Thất Thất, nàng vui mặt cắn môi cố ngăn dòng nước mắt:

- Công tử... tôi... tôi có thể đi được...

Trầm Lãng mỉm cười:

- Cô có thể đi được thật à?

Bạch Phi Phi càng cúi đầu thật thấp hơn nữa:

- Dạ... dạ thật... thật...

Trầm Lãng mỉm cười:

- Cô bé ngu, có gì mà phải gấn gượng như thế? Cô có đi được đâu.

Chàng voi tay cặp lấy Bạch Phi Phi, chàng nghe thấy nàng run rẩy.

Chu Thất Thất hơi đổi sắc, nàng nhìn Bạch Phi Phi ngã dụi vào tay Trầm Lãng mà nghe lòng như có một khối đá nghìn cân đang đè nặng... đè nặng đến mức cơ hồ bước đi không nổi nữa.

Trầm Lãng quay lại cười:

- Đi chứ, sao lại uể oải thế?

Chu Thất Thất nói:

- Tôi đi không nổi.

Trầm Lãng cau mặt:

- Sao lại đi không được...

Chu Thất Thất lớn tiếng:

- Người ta nói người ta đi nổi, thì anh lại một hai đòi phải để dìu đi, còn tôi nói đi không nổi, thì anh lại một hai bảo rằng tôi đi nổi... anh... anh...

Nàng vụt ngồi bẹp xuống, ngồi bừa trên đồng tuyết khóc rưng rức...

Trầm Lãng thở ra và khẽ lắc đầu...

Bạch Phi Phi run giọng:

- Công tử... công tử mau lại dìu Chu cô nương... tôi, tôi... có thể đi được... thật mà...

Nàng vừa nói vừa tụt khỏi tay Trầm Lãng, cắn răng gấn gượng bước đi...

Ngọn gió mạnh quét ngang, Bạch Phi Phi loạng choạng như cành cây gãy, cơ hồ như chỉ một làn gió nữa là nàng lảo đảo xuống triền...

Trầm Lãng nhìn Kim Vô Vọng, thờ dài:

- Kim huynh...

Kim Vô Vọng gật đầu:

- Cứ để tôi lo liệu cho nàng.

Trầm Lãng đi lại trước mặt Chu Thất Thất, nhưng không nắm tay nàng mà chỉ đưa

tay:

- Được rồi, đứng dậy đi.

Chu Thất Thất càng cúi đầu khóc lớn...

Trầm Lãng nói:

- Chuyện gì cũng nghe y theo cô cả, cô còn khóc gì nữa?

Chu Thất Thất nói như rít:

- Tôi biết mà, tôi biết anh không muốn đỡ tôi... anh lại đây là vì tại bị bắt buộc mà thôi... phải không? Phải không?

Trầm Lãng làm thinh không nói...

Chu Thất Thất ngồi mẹp xuống đất khóc lớn:

- Tôi biết mà, tôi biết anh càng ngày càng làm vậy mà, tôi biết anh chán tôi rồi mà...

Hai tay nàng đập bành bịch trên đồng tuyết và lại càng khóc lớn:

- Tôi biết mà, tôi càng làm thế này anh càng chán ngán tôi hơn nữa, nhưng... nhưng tôi làm sao khác được... Tôi chịu không nổi khi thấy anh với người khác... Tôi tan nát ruột gan... Tôi không chế ngự nổi lòng tôi...

Nàng ngược mặt rên rỉ:

- Chu Thất Thất ơi... Chu Thất Thất, tại làm sao mi ngu như thế? Tại làm sao mi làm chuyện ngu như thế?

Trầm Lãng nhìn nàng thương hại, chàng cúi xuống bồng nàng lên...

Nàng quật hai tay vòng lấy cổ chàng, tức tưởi:

- Trầm Lãng... tôi van anh... mãi mãi đừng chán ghét tôi... chỉ cần anh đối xử tốt với tôi, tôi có chết cũng được.

Trầm Lãng mỉm cười...

Sau bữa cơm, lò sưởi được đốt lên hừng hực...

Tuy là một khách điếm nhỏ trong làng mạc hẻo lánh bài trí sơ sài, nhưng trải qua nhiều cơn nguy khốn, Chu Thất Thất vẫn thấy đây là một thiên đường...

Nàng nằm co trên chiếc chiếu dựa lò sưởi, mắt nàng không rời khỏi Trầm Lãng. Chuyện cãi cọ giữa nàng và chàng đã trở thành quá khứ....

Vừa rồi, lúc đi xuống núi, Trầm Lãng đã nói với nàng:

- Bạch Phi Phi là một cô bé đáng thương, sống cơ khổ lênhên đênh trên cõi thế gian này, không nơi nương tựa, chúng mình phải đối xử tốt với nàng...

Lời nói của chàng không có gì hơn là cốt nói rõ tình cảm của mình đối với Bạch Phi Phi, đó là thứ tình cảm xót thương rộng rãi...

Lẽ tự nhiên là Chu Thất Thất dễ dàng thông cảm. Thật ra không phải đến bây giờ, mà ngay trong lúc còn trong tay Giả Lộ Bị, Bạch Phi Phi còn trong vòng hoạn nạn đó, nàng đã động mối thương tâm, và hơn một lần nàng đã ra tay cứu vớt...

Nhưng cho dù cao thượng đến đâu, nàng cũng là người con gái đang yêu, mà ai yêu cũng ích kỷ... Và cũng chỉ trong trường hợp đó thôi.

Và nàng đã nói với chàng:

- Em biết rồi, từ đây về sau mình sẽ đối xử tốt với cô ta....

Bây giờ Bạch Phi Phi ngồi xa xa ở tận góc phòng, nàng tuy rất sợ lạnh, nhưng không dám ngồi gần lò lửa, chỉ vì tại có Trầm Lãng ngồi nơi ấy. Nàng không phải sợ Trầm Lãng, mà nàng sợ Chu Thất Thất... Sự thật nàng cũng thương Chu Thất Thất, nàng chỉ sợ cơn ghen của cô chủ ấy thôi.

Chu Thất Thất nhớ lại lời Trầm Lãng, nàng thấy cô bé co ro, nàng động lòng thương, vừa định đi lại bảo cô bé lại sưởi ấm, thì Trầm Lãng đã gọi:

- Phi Phi sợ lạnh sao không lại mà sưởi?

Chu Thất Thất vụt nói:

- Sợ lạnh? Sợ lạnh sao không đi ngủ đi, trong ấy có mền...

Sự thật nàng đâu có định nói thế, giá mà Trầm Lãng đừng có kêu Phi Phi, thì nàng đã đến kéo cô bé lại hơ lửa rồi... cho nên khi nói xong, nàng cảm thấy hối hận...

Trầm Lãng liếc nhìn Chu Thất Thất, chàng lắc đầu cười gượng...

Bạch Phi Phi ngoan ngoãn đứng lên cúi mặt:

- Vâng... Tôi cũng buồn ngủ quá... xin cô nương ngủ cho ngon.

Nàng định nói một lời chúc tụng thường lệ nhưng mà nói không xuôi, và nàng rón rén đi ra không dám ngẩng đầu lại.

Chu Thất Thất ngó Trầm Lăng rồi ngó Kim Vô Vọng và nàng vụt đứng lên:

- Tôi bảo nàng đi ngủ có lẽ là không phải chẳng?

Trầm Lăng nói:

- Tôi chưa nói như thế.

Chu Thất Thất lớn tiếng:

- Miệng thì chưa nói, còn trong lòng?

Trầm Lăng cười:

- Trong lòng tôi, cô làm sao biết được.

Chu Thất Thất dậm chân:

- Tôi biết, tôi biết tâm lý của các người, các người đang nghĩ tôi là người con gái xấu... được rồi, tôi sẽ luôn luôn là người xấu, luôn luôn làm những chuyện xấu cho các người xem. Tôi...

Nàng chưa nói dứt thì chợt có tiếng gõ cửa...

Trầm Lăng hỏi lớn:

- Ai?

Tiếng bên ngoài đáp:

- Tôi, tôi có chuyện xin thưa.

Con giận chưa nguôi, Chu Thất Thất vùng vằng:

- Nửa đêm nửa hôm, kêu réo om sòm. Thật là ma quỷ.

Nàng xô mạnh cửa phòng, tên tiểu nhị lóm khóm bước vô...

Một tay xách bình trà, một tay cầm phong thơ, gã tiểu nhị bị bộ mặt hầm hầm của Chu Thất Thất làm khựng lại ngẩn ngơ...

Trầm Lăng mỉm cười:

- Chuyện gì đó? Thơ à?

Gã tiểu nhị liếc Chu Thất Thất và cuối đầu:

- Vâng, thơ. Vừa rồi có người bảo tôi mang trao cho Trầm công tử.

Tiếp lấy phong thơ, Trầm Lãng hỏi:

- Người đó như thế nào?

Gã tiểu nhị lắc đầu:

- Tôi chưa thấy...

Chu Thất Thất nổi xung:

- Nhận thơ mà không thấy người, người đui à? Chẳng lẽ họ là ma quỷ qua mắt người à?

Gã tiểu nhị lật đật nói:

- A... a... Vừa rồi chính tên Lưu Phương bán bánh mì ở đằng trước đây mang lại mà... Hắn nói có người khách ăn mì bảo mang lại. Tôi có hỏi, nhưng hắn...

Chu Thất Thất gắt:

- Hắn nói sao?

Gã tiểu nhị quỳnh quáng:

- Dạ dạ... hắn không có nói gì cả... Hắn quả thật là tên đui. Tên mù mắt bán mì ở đầu đường đó mà.

Bây giờ đến lúc Chu Thất Thất lại sừng sốt. Bộ dạng gã tiểu nhị thật làm cho người ta ai cũng dễ giận mà cũng vừa dễ tức cười...

Y như là hắn ngán Chu Thất Thất quá, hắn vừa nói vừa thụt lui đi tuốt...

Trầm Lãng mở thơ ra đọc:

- Có điều cơ mật trọng yếu. Sẽ gặp vào lúc canh ba.

Chu Thất Thất bước lại:

- Còn gì nữa?

Trầm Lãng lắc đầu:

- Mười hai chữ không hơn không kém.

Chu Thất Thất cau mặt:

- Mà ai viết?

Trầm Lãng lắc đầu:

- Không thấy đề tên, nét chữ cũng lạ hoắc.

Chu Thất Thất lẩm bẩm:

- Lạ nhỉ, ai vậy cà?

Con người của Chu Thất Thất đúng với câu bạo phát bạo tàn, giận cũng mau, mà nguôi cũng lẹ. Bây giờ thì nàng đã quên tuốt chuyện hồi nãy rồi. Nàng lại ngồi sát bên Trầm Lãng, châu đầu vào đọc thơ.

Chữ của lá thư lẩn nhẩn, nguệch ngoạc, nét to nét nhỏ không ngay ngắn gì cả. Chứng tỏ viết trong lúc vội vàng, có thể đứng ngoài đường viết cũng nên.

Chu Thất Thất cau mày:

- Chữ viết y như cua bò, tôi lấy chân viết còn đẹp hơn nữa... đúng là con người lỗ mãng.

Càng tỏ ra mình đã biết quan sát sự vật tinh tế, Chu Thất Thất càng tỏ ra đắc ý... Nàng mong Trầm Lãng khen một tiếng, thế nhưng Trầm Lãng lại lắc đầu:

- Chưa chắc.

Chu Thất Thất trừng mắt:

- Sao chưa chắc?

Trầm Lãng cười:

- Chưa chắc thì chưa chắc chur sao nữa.

Chu Thất Thất xí:

- Chẳng lẽ con người lịch sự lại đi viết chữ như thế này à?

Trầm Lãng nói:

- Chữ viết nguệch ngoạc, nhưng nét sắc lắm, con người thô lỗ dốt nát không biết đợc như thế đâu? Cô xem nét chữ có gì hơi khác lạ không?

Nhìn kỹ vào lá thư, Chu Thất Thất tỏ vẻ Ầnghiên cứu Ồ:

- Không, không có gì... à, mà có... mỗi một nét đều hơi chênh về phía bên phải... chữ nào cũng in như là bị gió bạt dữ lắm...

Trầm Lãng gậ đầu:

- Đúg như thế.

Chu Thất Thất thắ mắc:

- Nhưng như thế nghĩa là sao?

Trầm Lãng nói:

- Hắ lấy tay trái viết. Tay trái tay phải chữ tuy có khác nhưng nét thì vẫn giống nhau.

Chu Thất Thất cúi đầu suy nghĩ:

- Dùng tay trái viết, nghĩa là muón cho người đợc không biết tự dạng, không biết đây là người quen... Như vậy, chẳng những người này mình biết mặt mà lại cũng từng thấy nét chữ nữa. Hắ lại bảo người mù đợc thư, thì quả là hắ có ý dầu mình rồi.

Trầm Lãng gậ đầu:

- Có lẽ như thế.

Chu Thất Thất vẫn thấy kỳ:

- Hắn làm như thế tức là không cho mình biết hắn là ai... Nhưng rồi canh ba hắn cũng phải đến phải gặp, mình cũng sẽ biết ngay vậy thì chuyện chi hắn phải làm như thế?

Trầm Lãng cứ gục gặc đầu:

- Nhất định là phải có nguyên do...

Chu Thất Thất chột vồ tay:

- Đúng rồi, đây chắc chắn là cái kế kim thuyền thoát xác, dương đông kích tây rồi. Hắn làm như thế này để cầm chân mình ở đây, rồi hắn sẽ thừa cơ hành sự ở nơi khác.

Trầm Lãng nói chậm chậm:

- Nhưng nếu hắn không viết thơ này thì đêm nay mình cũng ở nơi này chứ đã định đi đâu? Và nếu quả thế thì lá thơ này vô ích mà lại còn có hại.

Chu Thất Thất ngẩn ngơ:

- À há... cần gì phải làm như thế...

Ngưng một giây nàng gượng cười:

- Chuyện đã xảy ra rồi, theo dấu vết mà nghiệm thì không khó lắm nhưng chuyện chưa xảy ra thì đoán dễ sai lắm. Mà trong trường hợp đó sai một ly dấm đi một dặm lắm.

Chu Thất Thất nói tiếp:

- Nhưng chính anh nói trong vụ này nhất định có nguyên do?

Trầm Lãng gật đầu:

- Mỗi một chuyện đều phải căn cứ nhiều mặt mà xét đoán, cẩn thận chứng nghiệm từng ly từng tý mới được. Trong khi chưa có gì chứng thật, thì không ai có thể đoán được chính xác.

Chu Thất Thất hỏi:

- Như vậy nghĩa là anh đã có cách suy nghiệm khác?

Trầm Lãng nói:

- Việc này cũng không chừng kẻ viết thơ này đang bị cường địch theo dõi nếu không chờ đêm khuya canh vắng thì không dám chường mặt... cũng không chừng tay phải hắn đã bị thương, cho nên phải viết bằng tay trái.

Chu Thất Thất bật cười:

- Anh anh... trái tim anh không biết có bao nhiêu lỗ tai. Chuyện người ta không nghĩ đến thì anh vẫn nghĩ đến được.

Trầm Lãng vẫn nói bằng một giọng dè dặt:

- Nhưng cách này thì có lẽ trước canh ba hẳn còn cần có việc làm cấp thiết, cho nên thơ này buộc chúng ta phải ở li nơi đây... Đến như chuyện gặp như thế nào, để làm chi thì thật là không làm sao đoán được.

Chu Thất Thất nói:

- Đã không thể đoán trúng thì đoán làm gì cho mệt.

Kim Vô Vọng nhìn đăm đăm ra cửa sổ:

- Canh ba cũng sắp tới nơi rồi...

Đôi mắt hẳn cứ gấn chặt trên cửa sổ, ngồi không động đậy...

Chu Thất Thất có vẻ phục lắm, vì nàng không sao có thể ngồi im một chỗ...

Thình lình, cánh cửa sổ nghe khua một tiếng xà khá dài, rồi lửa phực cháy lên, bên ngoài ngọn lửa phàn phật, và in như có người đứng thẳng...

Trầm Lãng đứng phắt lên, hai tay đẩy ra một lượt, hắt cánh cửa sổ bị cháy văng ra xa, lửa chỉ còn liếm láp theo khung cửa...

Kim Vô Vọng nhấc lấy tấm chăn lao tới chụp tắt ngay..

Chuyện xảy ra thật thình lình, nhưng hai người ứng phó khá nhanh, khá tỉnh, không một chút gì lụp chụp. Chỉ trong nháy mắt chuyện đâu đã hoàn vào đó...

Trầm Lãng thấp giọng:

- Thất Thất ở lại trông chừng Phi Phi, tôi và Kim huynh theo dấu kẻ địch.

Tiếng nói vừa dứt thì Trầm Lãng đã thoáng qua cửa sổ...

Chu Thất Thất dậm chân:

- Lại Phi Phi nữa, chuyện gì cũng quên không nỗi Phi Phi... Sầm sầm cái đầu mà còn bảo coi chừng y như là em nhỏ... Coi chừng nó rồi ai coi chừng tôi.

Nàng đứng vùng vằng và lắng tai nghe bên ngoài mà không thấy bóng dáng ai

cả...

Rõ ràng khi lửa bùng lên thấy có bóng người thấp thoáng bên ngoài, thế mà thoáng cái đã không có một tiếng động...

Trầm Lãng nói:

- Người này thân pháp nhanh lắm.

Kim Vô Vọng hất tay:

- Rượt theo...

Hai người song song sau trước phóng mình vào đêm tối...

Trời đêm mù mù ánh tuyết, không làm sao phân biệt được dấu chân...

Nhưng con người ấy khinh công cao lắm, có lẽ cũng không chừa lại một dấu vết nào...

Kim Vô Vọng đang ngon trớn thình lình Trầm Lãng kéo tay dừng lại, nói lớn:

- Người này đến tuy không được minh bạch, nhưng chúng ta cũng không bị tổn thất nào, chuyện chi phải theo làm chi cho mệt...

Và chàng thấp giọng nói luôn:

- Coi chừng kẻ điệu hồ ly sơn.

Kim Vô Vọng chớp mắt nói:

- Phải rồi, chúng ta trở về.

Và rồi cũng thấp giọng nói luôn:

- Tôi về, anh theo.

Trầm Lãng gật đầu, thụp mình xuống ẩn sau gốc cây to...

Chàng nghĩ người này thân pháp dù có nhanh cũng không quá như thế, nhất định hẳn ẩn đâu đó để thi hành độc kế. Nếu theo, tất sẽ lâm vào nguy hiểm, không bằng tương kế tựu kế, cứ ẩn nơi này, hẳn hẳn nại không được tất sẽ bị lộ ra...

Nhưng, cờ gặp tay cao, Trầm Lãng cơ trí, kẻ ấy càng không ngu... Hẳn không bị mắc bẫy, hẳn vẫn ẩn mãi không lộ ra...

Trầm Lãng cố dần, hẳn cũng dần không kém... Cứ chịu mãi như thế gần suốt nửa canh, bốn phía vẫn cứ êm rờ...

Kim Vô Vọng về tới khách điểm, cũng vẫn không có gì động tĩnh... Ánh sáng ngọn đèn vẫn le lói chiếu hắt ra cửa...

Chu Thất Thất vẫn ngồi lầy tuyết đắp cho hình nhân...

Người khác đắp tuyết, thì đắp những con người mập mạp, y như ông Phật Di Lặc, Chu Thất Thất thì trái với thói thường ấy, nàng đắp người tuyết cao mà ốm lòng không, chỉ cần một làn gió nhẹ cũng đổ xuống ngay.

Mặt nàng bóng lên vì lạnh, xem y như quả đào non, hai tay thoăn thoắt không ngừng, nàng đang nắm cái đầu người tuyết, nàng đang vỗ vỗ hai gò má...

Kim Vô Vọng đi đến bên mà nàng vẫn không hay, miệng nàng cứ lảm nhảm: “cái miệng này nhé... cái môi này nhé...” và tay thì cứ nắn luôn...

Kim Vô Vọng đằng hắng một tiếng...

Chu Thất Thất giật mình quay lại cười:

- Anh này, làm hết hồn...

Và nàng ngó quanh rồi hỏi:

- Anh trở lại hỏi nào vậy? Hấn... hấn đâu?

Kim Vô Vọng nói:

- Còn đang tìm kiếm.

Chu Thất Thất nói:

- Anh làm, hấn về rồi...

Nàng sặc cười, chỉ hình tuyết và nói luôn:

- Ngó coi, không phải hấn đứng đó à? Bị tôi đánh nãy giờ muốn chết... xem xem, hấn không cục cựa, cứ ngó tôi cười hoài.

Nàng nhìn sững người tuyết một lúc rồi cúi mặt thờ dài:

- Giá mà Trầm Lăng ngoan ngoãn thế này thì tốt biết bao nhiêu.

Kim Vô Vọng cũng nhìn sững nàng, vẻ mặt lạnh lùng của hấn như cảm thông thương xót...

Nhưng hấn vẫn lạnh lùng:

- Hồi nãy giờ ở đây có động tịnh gì không?

Chu Thất Thất lắc đầu:

- Không nghe thấy gì cả.

Kim Vô Vọng nói:

- Tôi đến sát bên mình mà còn không nghe, trong phòng nếu có biến cố thì làm sao mà biết được. Tại làm sao cô lại không giữ trong phòng?

Chu Thất Thất cự lại:

- Giữ cái gì trong đó? Bảo tôi làm a hoàn cho Phi Phi à? Ở bên giường hầu cho nó ngủ, đắp mền cho nó à?

Kim Vô Vọng không nói, bỏ đi vào trong...

Chu Thất Thất làm bằm:

- Làm gì mà hung hãn dữ vậy? Có phải tại hôm đó... hôm đó... à... à... thiệt tôi cũng không phải, hôm đó thật là không phải...

Kim Vô Vọng phóng vô cửa sổ, bỏ Chu Thất Thất đứng trơ trơ một mình buồn bã...

Nàng nói lầm thảm một hơi rồi vùng chảy nước mắt...

Thình lình, nghe tiếng Kim Vô Vọng kêu thất thanh:

- Không xong rồi.

Chu Thất Thất phóng vào hốt hãi:

- Cái gì vậy?

Kim Vô Vọng mở toang cửa phòng Bạch Phi Phi, gương mặt hấn rắng lại như thép nguội, giọng hấn hấn học:

- Cô xem đi.

Trên chiếc giường nhỏ mền gối xóc tung, cửa sổ phòng mở hoác, tung cơn gió ập vào ngọn đèn phụt lên phụt xuống gần muốn tắt...

Một chéo mền rơi lòng thòng vào lò than ở dưới giường sắp cháy... đôi đũa gấp than rớt dựa bên lò...

Bạch Phi Phi biến mất.

Chu Thất Thất kinh hoảng:

- Bạch Phi Phi đâu? Đi đâu rồi....

Kim Vô Vọng hơi bực:

- Hỏi cô mới đúng chứ.

Chu Thất Thất dậm chân:

- Con quý nhỏ, không biết đi đâu? Muốn đi đâu, muốn làm gì cũng phải nói một tiếng chứ...

Và nàng vụt kêu inh ỏi:

- Phi Phi... Phi Phi ơi...

Kim Vô Vọng nói:

- Đừng có kêu, vô ích.

Chu Thất Thất nói:

- Kêu nó nghe nó về...

Kim Vô Vọng nói xẵng:

- Cô đang lừa người, hay cô tự lừa cô? Xem cửa sổ, xem giường mền lộn tung lên thế này, không biết sao? Bộ cô ấy tự đi à?

Chu Thất Thất đi sát lại giường nhìn xem quanh quất rồi ngồi phịch xuống

lâm

bầm:
- Không phải nó tự đi... nghĩa là bị người ta bắt... ai? Ai bắt nàng.... Tại làm sao

bắt nàng?

Kim Vô Vọng làm thình, đôi mắt sáng quắt nhìn bốn phía...

Chu Thất Thất chảy nước mắt thì thầm:

- Làm sao bây giờ? Làm sao? Nàng yếu đuối mà lại rơi vào tay kẻ khác... không biết họ định làm gì?

Kim Vô Vọng nói:

- Bây giờ thì lo, sao bình thường không đối xử tốt với người ta một chút?

Chu Thất Thất ghen ngào:

- Tôi... tôi... cũng không hiểu tại sao... Tuy đối với nàng như thế, nhưng nàng bị bắt đi, tôi đau lòng lắm...

Kim Vô Vọng im lặng một lúc rồi nói chậm chậm:

- Tôi đã từng nói với cô, lòng cô tuy rất tốt, chỉ tiếc vì...

Miệng tuy nói nhưng mắt Kim Vô Vọng cứ láo liêng, và thỉnh thoảng bước lại sát giường, đưa tay nắm lấy một vật...

Chu Thất Thất hỏi:

- Cái gì vậy?

Kim Vô Vọng không nói, cứ nhìn chăm chú vật trên tay, sắc mặt càng lúc càng dễ sợ...

Và hắn vụt nắm tay lại nói bằng một giọng dữ dằn:

- Nó, nó nữa.

Chu Thất Thất trố mắt:

- Ai?

Kim Vô Vọng nghiêng răng:

- Kim Bất Hoán.

Chu Thất Thất đứng bật lên:

- Nó? Đúng là nó à?

Kim Vô Vọng buông nắm tay ra, rớt xuống một mảnh vải rách...

Chu Thất Thất dậm chân:

- Đúng rồi, đúng tên ác tặc đó rồi, đây đúng là mảnh vải của chiếc áo rách mà hắn thường mặc... Chắc là Bạch Phi Phi giầy giữa dữ lắm, nên mới rách văng ra đây.

Kim Vô Vọng cứ dăm dăm ra cửa sổ, đôi mắt trùng trùng như muốn lòi hẳn ra ngoài, răng nghiến nghe ken két...

Chu Thất Thất muốn nói gì đó, nhưng thấy bộ dạng Kim Vô Vọng nàng dậm ngán, nín luôn...

Kim Vô Vọng nói qua kẽ răng:

- Tại tôi... Tại tôi tha hấn... Nếu không thì không có nạn này.

Chu Thất Thất nói:

- Chính là tại tôi... tại tôi

Kim Vô Vọng thét lên:

- Đừng nói gì nữa cả.

Chu Thất Thất nín khe...

Nhưng chỉ một lúc, nàng nín lâu không được:

- Anh đừng nóng, đợi Trầm Lăng về tới chúng ta nghĩ cách cứu Phi Phi...

Kim Vô Vọng vùng vằng:

- Đây là chuyện thuộc về tôi, tại tôi, còn đợi Trầm Lăng gì nữa... Cô nói lại giùm, trong vòng ba ngày, nếu tôi không bắt được Kim Bất Hoán tôi thề sẽ không làm người nữa.

Tiếng chưa dứt hẳn, Kim Vô Vọng đã phóng mình qua cửa sổ.